

се и П. Бановъ дикиджийтъ отъ горѣ пхтѣтъ. Коршумътъ бѣше занесълъ цѣлий му носъ и разцѣпилъ горнята му челюсть. Той отиде при М. Димитровъ за да го пита въ кого е мехлемътъ. Маринъ се впусна къмъ да вземе отъ чантата на Кондю и го привързаха. Вѣйводата като видѣ, че: Г. Тиховъ убитъ. Кръстю и П. Бановъ ранени, заповѣда на Кондя и Илариона да стрѣлятъ, а на другитѣ около него каза имъ бързо да отстъпватъ въ дирята на отминалитѣ съ знамето. Войската неможа да узнае отъ своя гърмежъ дали е четата на сжщото мѣсто и продължаваше да стрѣля все тамъ. Вѣйводата съ останалите съ него настигнаха отминалитѣ на една рхглина на равнището отгоръ баирѣтъ, а тамъ до дерето течение една малка рѣчица. Той заповѣда, на всичкитѣ да истърсятъ храната отъ чантитѣ си на единъ купъ и имъ раздаде кашкавалътъ рѣдомъ на всички, които се готвяха да се хранатъ и починатъ, уморени отъ пхтъ, отслабнали отъ гладъ, кални и мокри. Маловрѣменното имъ спокойствие се развали веднага като се изгърмяха нѣколко пушки къмъ тѣхъ. Това бѣше сжщата войска, що ги слѣдяше по диритѣ имъ по снѣгътъ. Всички се распръснаха отъ този неочакванъ гърмежъ и всѣкой бѣгаше на кхдѣто можаше. В. Желчовъ, който бѣше задѣналъ Георгювата чанта съ патронитѣ, накара Маринъ да я раскопчее и я остави. Вѣйводата, Г. Шопътъ и Маринъ навалиха на доло въ дерето дѣто течеше вода. И другитѣ ги послѣдваха. Много момчета останаха по урвата обезсилени; много отъ каталясалигѣ заловиха скутитѣ на по неуморенитѣ си другари да продължаватъ съ тѣхъ пхтѣтъ си, но поганцитѣ нѣмаха милость да чакатъ, а слѣдъ тѣхъ стрѣляха непрестанно. Другаритѣ имъ слѣдъ като имъ прѣдлагаха да си похашнатъ и това тѣ не слушаха, събла-